

Stefan Briks

Mələkyaradan

Tərcüməçi:
Anar Rəhimov

QANUN NƏŞRİYYATI

Stefan Brijs

De engelenmaker

Həkim Hoppe üç azyaşlı uşağı ilə kiçik Belçika kəndinə qayıdır. O özü ilə dəhşətli sirr gətirib. Yerli kənd icmasını sarsıdan, dincliyini əlindən alan həkim və uşaqları uzun illər hüsur içində yaşayan kəndin həyatına çalxanış gətirir.

“Mələkyaradan” elm və dinin, həyatla ölümün, eləcə də “mələk yaratmaq” anlayışının etik tərəflərini düşünməyə vadar edən romandır.

Stefan Briks oxucuya qətiyyənlə rəhm etmir, bir an belə güzəştə getmir və olduqca amansızdır.

Stefan Brijs
Stefan Briks

DE ENGELENMAKER
MƏLƏKYARADAN

Janr: roman, triller
Yaş qrupu: 14+
Ölçü: 130x200 mm
Cild: yumşaq
Səhifə sayı: 496

Naşir: Şahbaz Xuduğlu
Tərcüməçi: Anar Rəhimov
Redaktor: Cavid Zeynallı
Korrektor: Aygül Yelmarlı
Qapaq dizaynı: Rafael Qasım
Mətn dizaynı: Ramin Əli

Qanun Nəşriyyatı
Bakı, Azərbaycan, AZ1102, Tbilisi pr., 76
Tel.: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18
Mobil: (+994 55) 212-42-37
e-mail: info@qanun.az
www.qanun.az
www.fb.com/Qanunpublishing
www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-608-64-9

© Qanun Nəşriyyatı, 2026
De engelenmaker © 2005 by Stefan Brijs
Originally published by Uitgeverij Atlas Contact, Amsterdam
All rights reserved. No text and data mining allowed

FLANDERS
LITERATURE

This book was published with the support of
Flanders Literature (flandersliterature.be).

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım hüquqları
Qanun Nəşriyyatına məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə
nəşri “Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında”
Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

Birinci fəsil

1

Volfhaym kəndinin camaatı deyir ki, taksinin mühərrik səsinə arxa oturacaqda ki körpələrin səmindən sonra eşidiblər. Taksi Napoleon küçəsi 1-də, keçmiş həkimin evinin qabağında dayananda həyəti süpürən qadınlar əl saxlamış, kişilər qədəhləri götürüb “Terminus” qəhvəxanasından çıxmış, qızlar isə sinif-sinif oyununa ara vermişdilər. Uzun Meekers topu anadangəlmə kar Günter Veberə tərəf atmış, top da dönüb arxasına baxan çörəkçi Seppeni keçib qapıya girmişdi.

13 oktyabr 1984. Şənbə günü, günorta çağı. Kilsə saati üçü vururdu.

Yolçu taksidən düşəndə onun qızılı saçları və saqqalı hamının diqqətini çəkmişdi.

Hədsiz dindar olan Bernadetta Libknext tələsik xaç çevirdi. Ondan bir neçə ev o tərəfdə yaşayan yaşlı Cül-yetta Blero əlini ağzına aparıb:

– İlahi, eynilə atasıdır ki var, – deyə mızıldandı.

Drielandenpunt yaxınlığında yerləşən və salınandan bu yana bir tərəfdə Hollandiyanın Vaals bələdiyy-

yəsi, o biri tərəfdə Almanıyanın Axen bələdiyyəsinin güclü ayaqları arasında sıxışıb qalmış bu kiçik Belçika kəndinin sakinləri, həkim Viktor Hoppenin geri qayıtması haqqında hələ üç ay əvvəldən xəbər almışdılar. Eupenli notarius Renarın cılız katibi, baxımsız qalmış evinin üstündə saralmış “Kirayə” plakatını çıxaranda qarşıda yaşayan İrma Nüssbauma, cənab həkimin Volfhayma geri dönməyi planlaşdırdığını demişdi. Amma başqa nə bir detal bilir, nə bir tarix verirdi.

Viktor Hoppenin iyirmi il sonra niyə təkrar Volfhayma dönmək istəməsi kəndlilər üçün bir tapmaca idi. Onun haqqında son xəbər Bonn şəhərində həkim kimi çalışması idi. Sadəcə bu xəbər illər öncəyə aid idi. Buna görə onun dönüşü ilə bağlı saysız-hesabsız xəbərlər uyduruldu. Kimi deyirdi, işsiz qaldığı üçün, kimi də deyirdi, böyük borcları yarandığı üçün kəndə dönür. Albertstrassedə yaşayan Florent Keuning həkimin öz evini təmir etməyə gəldiyini düşünür, İrma Nüssbauma görə isə həkim, bəlkə də, ailə qurmuş, şəhərin səs-küyündən sakit guşəyə çəkilmək istəmişdi. Hərçənd bu cür düşünərək həqiqətə başqalarından daha çox yaxınlaşmışdı. Amma sonra etiraf etmişdi ki, həkimin bir neçə həftəlik üç şikəst körpəsinin olduğunu öyrənəndə dəhşətə gəlmişdi.

Bu pis hadisəni Uzun Meekers həmin ilk gün öyrənmişdi. Sürücü Viktor Hoppe pas atmış giriş qapısını açmağa kömək etmək üçün taksidən uzaqlaşanda heç kəsilməyən ağılama səmindən özünü itirən Uzun Meekers

yavaşca maşına yaxınlaşmış, yan şüşədən maşının içinə göz atmışdı. Arxa oturacaqda gördüyündən o qədər qorxmuşdu ki, elə o andaca özündən gedib yıxılmış, ona bir neçə şillə vurub ayıldan həkim Hoppenin ilk xəstəsi olmuşdur. Uzun Meekers gözlərini ovuşdurub açmış, əvvəl həkimə, sonra maşına cəld nəzər salmış və arxasına çevrilib baxmadan oyun oynadığı dostlarının yanına qaçmışdı. Hələ də bir az axsadığından bir qolunu sinifdən dostu olan Robert Şevalyenin – hər ikisi dördüncü sinifdə idi – geniş kürəyinə, o birini də digər tərəfdə duran özündən üç yaş kiçik Culus Rozenbaumun sol çiyinə qoydu.

Qolunun altındakı dəri topu ilə dostlarının qarşısında duran və deyilənləri izləyə bilməsi üçün üzünü kar Günter Veberə çevirən çörəkçi Seppe, “Nə gördün, ay dirək”, – deyə soruşdu.

– Onlar... – Uzun Meekers sözünü davam edə bilmədi. Üzü ağappaq olmuşdu.

– Yaxşı, şişirtmə də, – Robert Şevalye qışqıraraq ona çiyin atdı.

– Necə yəni onlar? Körpə sayı birdən artıqdır?

– Üç. Üç körpə, – Uzun Meekers barmaqlarını havaya qaldırdı.

– Üçü də qızıdır? – havaya qaldırılan barmaqları görəndə Günter ağzı qulağında soruşdu.

– Orasını başa düşə bilmədim, – Uzun Meekers dedi, – gördüyüm... – o bu sözləri deyib əyildi. Həmin anda uzaqda taksi sürücüsü ilə bərabər giriş qapısının

hər iki tayını açmaqla məşğul olan həkim Hoppe tərəfə baxaraq yoldaşlarına yaxınlaşmalarını işarə etdi, – başları... – dedi çox yavaşca, – başları ikiyə ayrılıb. – Uzatdığı sağ əli ilə alnından aşağı, burnunun üstündən çənəsinin altına kimi sürətlə, şaquli bir xətt çəkdi.

Bu hərəkətinin bərabərində “Çakk” səsi də çıxdı ağızından.

Günterlə Seppe qorxu içində bir addım geriyə atdılar. Robert və Culus Uzun Meekersin balaca başına, sanki hər an ikiyə bölünə bilər kimi, baxmağa davam edirdilər.

– And içirəm sizə. Onları boğazlarının boşluğuna kimi görmək mümkün idi. Doğru sözumdür, beyinləri də açıq-aşkar görünürdü.

– Nəyi-nəyi? – Günter soruşdu.

– Be-yin-lə-ri, – deyə heca-heca təkrarladı Uzun Meekers və baş barmağı ilə kar oğlanın alnını göstərdi.

– Ayy, – deyə yoldaşı etiraz elədi.

– Necə görünürdülər? – Robert xəbər aldı.

– Qoz kimi. Təbii, qozdan daha böyük idilər. Həm də daha sürüşkən.

Tüklərinin biz-biz durduğunu görən Culus sadəcə “İlahi!” deyə bildi.

Uzun Meekers bir az da şişirdərək davam edir, əlini qabağa uzadıb: “Pəncərə açıq olsaydı, əlimlə tuta bilərdim e, onları”, – dedi.

O biri uşaqlar onun pəncərəyə uzatdığı əlini ağız açıq halda izləyirdilər. Amma o elə eyni əli ilə ön tərə-

fi işarə etdi. Beləcə baxışlarını aşağı-yuxarı otuz metr irəlidə dayanan, Viktor Hoppenin arxa qapısını açdığı taksiyə tərəf yönəltdi. Həkim belinə kimi maşının içinə girdi və bir neçə saniyə sonra içindən hələ də müdhiş ağlaşma səsləri gələn tünd-mavi uşaq arabasıyla yenedən görüldü. Uşaq arabasını qulpundan tutub bağçanın içindən keçərək içəri girdi. Arxasından çox böyük iki çamadanla taksi sürücüsü gəlirdi. Kənd meydanının və ətrafının uğultu, pıçıldı səsləriylə dolduğu təxminən iki-üç dəqiqə ərzində taksi sürücüsü çölə çıxdı, giriş qapısını arxasınca bağladı, tələsik maşınına mindi və açıq sezilən bir rahatlama ilə çıxıb getdi.

Həmin gün “Terminus” qəhvəxanasında söz danışan ancaq Jak Meekers idi. O, oğlunun gördüklərini bir az da üstünə qoyaraq detallı şəkildə hamıya danışdı. Xüsusən kəndin yaşlıları böyük diqqət içində dinləyir, Viktor Hoppenin də üzündə belə bir ifadənin olduğunu deyirdilər.

– Dovşandodaq, – Otto Lelye dedi.

– Atası kimi eynilə, – Ernst Libknext xatırladı.

– Elə bil fırt eləyib atasının burnundan düşüb.

– Amma bu, deyəsən, paslanmış su krantından düşüb, – Vilferd Nüssbaum gülə-gülə dedi.

– Saçlarını gördün? Saqqalını? Qıpqırmızı idi. Bilirsən nə kimi... şey...

Bir gözü kor olan Yozef Zimmermanın “Şeytanın saçları kimi” bağırmasından sonra qəhvəxanaya ölü sükut çökdü. Bütün baxışlar barmağının birini hamıya

xəbərdarlıq edirmişcəsinə havaya qaldıraraq səsinə yüksəldən yaşlı kişiyyə çevrildi:

– Həm də intiqam mələklərini də özü ilə gətirib. Gözünüzü dörd açın, ha. Çünki onlar həmişə fürsət axtaracaq, tapan kimi də dəyərləndirəcəklər.

Bu sözlər, sanki adamlar arasında canlanma yaratdı. Digərləri də yavaş-yavaş həkimi pis göstərəcək hekayələri xatırlamağa başlayırdı. Hamının onunla, ya onun ata-anasıyla bağlı xatırlayacağı nələrsə vardı. Saatlar keçdikcə bəzilərinin sadəcə başqalarından eşitdiyi, amma kimsənin doğru olmasına şübhə etmədiyi şeylər də danışılırdı.

– Dəlilər üçün olan xəstəxanada böyüdü.

– Anasından keçib. Anası əqli xəstəlikdən ölüb.

– Onu xaç suyuna Keşiş Kayzerqrüber salıb. Oğlan onda elə bağırırdı, elə bil ətini qoparırdılar.

– Eşitdiyimə görə... atası özünü... özünüz başa düşününüz də... Evin yanındakı ağacdən...

– Oğlu dəfninə də gəlməmişdi.

– Heç sonradan da onu görənlər olmamışdı.

– Həmin ev sadəcə bir dəfə kirayə verildi. Kirayənişinlər üç həftə sonra evdən çıxıb getdilər.

– Ruhlar... Deyilənə görə, evdən davamlı olaraq taqqıltı səsi gəlirmiş.

Keçən həftələr ərzində həkim Hoppe tez-tez kənddə görünməyə başladı. Hər bazar ertəsi, çərşənbə və cümə günü səhərlər, saat on birin yarısında Qalmayşt-rassedəki bankdan çıxır, sonra Axenştressedəki poçtu